

цето. Той е дяволски синъ, а не кучешки. Защо стоишъ-
може? Върви си съ Богомъ, дявола не дреме — азъ не
отговарямъ за себе си. Иди съ калугерина.

— Азъ нѣма да си отида, велможний вѣйводо, до-
когато не получа отговоръ за вѣйводата.

Като е така стой, или седни, както ти искашъ. Той
испи една слѣдъ друга двѣ голѣми чеши вино и послѣ,
до връщанието на калугерина Ангела пушаше тютюнъ.

— До срѣдъ нощъ всичко ще бѣде готово, нека
дойдатъ, ще ги приемемъ като желанни гости. А ти, мо-
же, почини си докжтъ дойде вѣйводага, ще успѣешъ.

Дѣвойката се поклони и излѣзе. Калугерина Ан-
гелъ не ѝ се ареса: подозрѣнието се породѣ въ душата ѝ.
Тя вече распита, че калугеритѣ не сж Българи, а Гърци.
Че вѣйводата се прѣоблекълъ на игуменъ, че калугеритѣ
неохотно го тѣрпятъ, като изпълняватъ заповѣдитѣ на
висшната властъ тѣ извличатъ отъ това разни ползи, но
би били готови да се отърватъ отъ него.

Като излизаше тя се прѣсрѣщаша съ двама калугери,
които подслушваха на вратата на игумена. Тѣ влѣзоха
въ другъ салонъ, гдѣто като се отвори вратата, Мария
видѣ единъ старецъ — калугеринъ. Тя разбра че той
бѣше настоятелтъ на мѣнастиря. Тя набързо излѣзе изъ
стаята и послѣ тихичката, крадинкомъ, се върна въ нея.

Мария бѣше много чела и слушала въ пѣснитѣ на
Вука Караджичъ, че подслушванията на дѣвойкитѣ спа-
сывали такива юнѣци като Крали Марко, бошняшкийтѣ
Муѣо и арнаутскийтѣ Искендеръ-бей. Тя се примлѣзна
при вратата и захвана да подслушва.

Въ салона разговаряха нѣколко людие, и тя позна
гласа на калугерина Ангела! Мария знаеше да чете и да
пише. и като всѣка Българка, разбираше малко и грѣцки.
Тя фжрченкомъ ловяше думитѣ и израженияга.

— Трѣбва да свършимъ; съ тия варвари нищо не
може да се направи, а наричѣ не сж малко. Но срѣдъ-
мощъ ще се събержтъ, нека да попирукатъ, а на разсж-
вание въ дупката: самъ дявола нѣма нищо да узнае и
да разскаже. Нещастейтъ случай: вчера имаше сбивание,